

Vi Adoptiv *familjer*

2 Vi Adoptivfamiljer 3 • 2006

Ledarsidan: En sann lycka.....	2
Fokus på vår huvuduppgift.....	3
Linnea och hennes värld.....	5
Äventyr i Bangkok.....	6
Info från Försäkringskassan.....	8
Familjesidor.....	9-12

... När jag packade hem-
ma i Sverige hade jag inte
hört talas om något "cock-
tailparty" eller att jag
skulle behöva ha med
speciella kläder för detta
ändamål. "Du bör nog ha
en klänning", sa Miss
Nuanthip. Jaha, jag hade
ett antal timmar på mig
att få tag på en klänning,
det var bara att ge sig iväg
ut på stan ...

Läs på sidan 6-8 om när Monica
Samuelson från FFIA reste på
återvändarträff för adoptivbarn i
Thailand.

Vi Adoptivfamiljer

Tidning för Familjeföreningen för
internationell adoption

Ansvarig utgivare: *Lars-Erik Ek*

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se

Material till: *Ing-Marie Söderberg*,
adress se ovan

Omslagsbilden: *Klara Ideskog*, två år,
från Colombia och Hillerstorp.

Vad arbetar vi för och för vem?

I flera av våra länder blir inhemska adoptioner allt vanligare. Det är också allt fler länder i Europa som ser internationell adoption som ett bra sätt att bilda familj på. Det innebär att konkurrensen om barnen är större. Och att vi svenskar också måste se att det finns många barn med särskilda behov, och barn som är i tre-fyraårsåldern som söker föräldrar, skriver *Heléne Mohlin* på FFIA:s kontor.

John och Axel, nyss hemkomna tvilling-
ar från Kina, klev in genom vår dörr här-
omdagen. Eller bars in är kanske en mer
korrekt beskrivning. För mamma och
pappa är ju bäst när man kommer till
nya platser och ser okända ansikten. Dit
går man inte frivilligt. Trots att viktiga
papper måste lämnas.

Nu var ju John och Axel inte på något
sätt okända för oss som arbetar på FFIA.
Vi känner väl till de goa grabbarna i
snickisar som kom upp den här dagen
– att lämna barnbesked är alltid speci-
ellt och att lämna besked om tvillingar
är extra speciellt. Det minns man länge
även när ganska lång tid förflutit. Om
inte annat minns vi hur ni föräldrar rea-
gerade när vi berättar! Vi har ett fantas-
tiskt jobb att gå till – det tror jag ni in-
stämmer i?

Katarina Stigsson, FFIA:s tillförord-
nade verksamhetschef, skriver i sin le-
dare att man behöver ha passion för
adoption för att arbeta på vårt kontor och
med dessa frågor. Det är så sant så sant.
Som informationsansvarig på FFIA mö-
ter jag många människor med olika yr-
ken och skiftande personligheter som
alla har en slags relation till FFIA. Det
är fantastiskt att få lyssna och att sam-
tala om adoption, bistånd, ursprungsfrå-
gor, etik och få ta del av olika infalls-
vinklar. Adoptionsfrågan väcker så stort
intresse hos så många.

ADOPTIONSVÄRLDEN ÄR I ALLRA högsta grad
föränderlig men då gäller det att hela
tiden behålla fokus på vad vår huvud-
sakliga uppgift är, och hur vi kan utföra
vårt arbete på bästa sätt. FFIA har som
mål att övergivna barn skall få växa upp
i en familj i hemlandet. Då detta inte

kan ordnas skall vi verka för att barn
får växa upp i en familj i ett nytt land,
vilket för oss är främst Sverige.

Katarina skriver också att i en del län-
der går processen långsammare än för-
väntat. I en del av våra länder går pro-
cessen långsammare just för att det är
färre barn tillgängliga för adoption, det
vill säga det finns inte tillräckligt med
barn i den ålder eller med den hälsa som
har angivits i ansökningarna.

Däremot finns det många barn med
särskilda behov, och barn som är i tre-
fyra årsåldern, som söker föräldrar. Vill
ni veta mer om hur ni kan adoptera ett
något äldre barn eller ett barn med sär-
skilda behov så är ni varmt välkomna
att höra av er till oss så berättar vi gärna
mer.

I FLERA AV VÅRA LÄNDER blir inhemska adop-
tioner allt vanligare, och detta är en di-
rekt följd av att man i barnets ursprungs-
land ser att adoptioner fungerar väl i
andra länder. Så med tiden ser även
barnlösa kinesiska, indiska eller brasi-
lianska par adoption som en möjlighet.

Och då får vi inse att vi utländska sam-
arbetspartner får de barn som blir kvar.

Det är också allt fler länder i Europa
som ser internationell adoption som ett
bra sätt att bilda familj på. Det innebär
att det finns ungefär samma antal över-
givna barn i våra länder som tidigare,
men många fler länder som vill ha möj-
lighet att adoptera dem. Så det gäller för
oss andra att arbeta hårt och övertyga
våra samarbetspartner om att Sverige
och svenska föräldrar är bra.

Vi har lång erfarenhet av adoptioner

Vad arbetar vi för och för vem?

FORTSÄTTNING FRÅN FÖREGÅENDE SIDA

och vi har fokus på barnets behov. Vi har fått ert förtroende att medverka i er adoption. Och flera av er "gamla" medlemmar vet så väl att förutom det okända barnets behov så är vår uppgift också att arbeta med blivande adoptivföräldrars behov och inte minst adopterades behov. Vi finns där för er medlemmar när ni frågar om förskolestart, stöd, ursprungsfrågor, återresor.

I SEPTEMBER DELTOG JAG i Myndigheten för internationella adoptionsfrågor MIA:s utbildningsdag för socialkonsulenter på Länsstyrelser runt om i Sverige. Länsstyrelserna är tillsynsmyndigheter över kommunerna, och i många fall vänder sig adoptionsutredarna till konsulenterna för att rådfråga. Vi var fyra adoptionsorganisationer som tillsammans med MIA hade utformat innehållet och budskapet.

Vi önskade förmedla hur viktigt det är att ni adoptivföräldrar får råd och stöd av era utredare. Och vi önskade förmedla att man måste se processen som en helhet, inte enbart se till svenska lagar och utifrån ett svenskt perspektiv.

En hemutredning görs för att kunna presenteras även i utlandet, och det är viktigt att man i allt man gör tänker på vilka konsekvenser det kan få för det okända barnet.

Socialkonsulenter har en viktig roll

att fylla för att stödja barnperspektivet i de olika beslut som fattas. Det glöms så lätt bort eftersom det okända barnet inte har någon röst.

Av utvärderingen att döma så var dagen mycket uppskattad och MIA kommer med all sannolikhet att anlita oss för att hålla i fler utbildningsdagar, eventuellt då till utredare runt om i Sverige. Vi får hoppas att detta blir verklighet och kan påbörjas redan i vår.

Apropå utbildningsdagar och information om adoption vill vi gärna puffa för våra informationsträffar som vänder sig till dem som kanske ännu bara är i tankarna på adoption.

Vill ni "gamla" adoptivföräldrar medverka och eventuellt berätta om er adoptionsresa och anknytning till barnet på en sådan träff så är ni varmt välkomna att höra av er. Informationsträffen i Göteborg äger rum i HSB Konferenscenter den 8 november, i Malmö den 15 november och i Stockholm den 16 november mellan klockan 18 och cirka 21.30.

Besök www.ffia.se/medlem och vår kalender för att få mer information om plats. Vi har också flera aktiviteter i såväl Göteborg som Stockholm och Skåne i höst för våra medlemmar – även detta kan du läsa mer om på vår hemsida.

TILL SIST DET AKTUELLA LÄGET i våra samarbetsländer: FFIA har under det senaste året fått rekordmånga anmälningar från blivande föräldrar som önskar adoptera genom oss. Det aktuella läget är att FFIA

kan sända par-ansökningar omedelbart till Kina, Colombia, Röda Korsets barnhem i Thailand och till Pune i Indien.

Vi har en kort väntetid i vårt register till Kolkata i Indien och DSDW i Thailand. För ansökningar från ensamstående har FFIA väntetid i registret på samtliga av de samarbetskontakter där ensamstående kan ansöka.

I NULÄGET SÄNDER FFIA inga ansökningar till Vietnam och Sri Lanka. När det gäller DSDW i Thailand är kvoten av de ansökningar FFIA får sända fylld, men man hoppas kunna sända nya ansökningar direkt så snart man får en ny kvot för år 2007.

Aktuell information om läget i Indien är att den indiska adoptionsmyndigheten CARA nu har satt en undre åldergräns på sökande. Den yngsta sökande får inte vara under 30 år. Det är också så att ensamstående mammor inte på något villkor kan vara över 45 år.

När det gäller Vietnam så har samtliga adoptionsorganisationer auktorisation av MIA till och med årsskiftet. Detta innebär att man får planera mer kortsiktigt för verksamheten i nuläget. FFIA har lång väntetid och rekommenderar i nuläget ingen att ställa sig i kön om man inte har ett turordningsdatum som går flera år tillbaka i tiden. Vi har många ansökningar i landet.

Sedan i somras har vi fått barnbesked från Thailand, Vietnam, Colombia, Indien och Kina.

Det kommer färre barn än beräknat, men sedan vi fick tänka om vad gäller handläggningstiden i Kina så går det som vi förväntar oss. Det kommer mer information om våra länder i nästa nummer. Det utkommer i juldagarna och då kommer ni att få mer information om vilka provinser, vilka barnhem och så vidare barnen har kommit ifrån.

Om det är något annat ni saknar och som ni vill läsa om i Vi adoptivfamiljer så hör av er. Skriv några rader till mig, e-post: helene.mohlin@ffia.se, eller till redaktören Ing-Marie Söderberg, e-post: tillraby@telia.com, och tyck till.

BÄSTA HÄLSNINGAR
HELENE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

Hallå hallå ... Leia Ulander tar kontakt.

I huvudet på en tolvåring

Linnea Sandberg i Knivsta är en sportig tjej som spelar fiol och är kamratstödjure i skolan. Hon trivs med hur livet är, men bland funderar hon över hur den okända mamman i Colombia ser ut. Kanske ska hon åka tillbaka dit någon gång.

Linnea Christina Angela Sandberg är tolv år. Hon bor i Knivsta, mellan Stockholm och Uppsala, i ett grått hus tillsammans med mamma och pappa och storebror Carl. Linnea och Carl kommer båda från barnhemmet La Casa i Bogota i Colombia.

Linnea går i sexan och trivs bra i skolan. Alla ämnen är okay, men historia kan vara lite tråkigt. Gympa är bäst. Bland de teoretiska ämnena har hon tyckt bäst om svenska förut, men nu börjar matte bli roligare.

På fritiden spelar Linnea fiol och är med i scouterna. Hon har anmält sig till friidrott också, hon ska prova på olika grenar. Och precis som den lokale hjälten och legenden "Knivsta-Sandberg" har hon även spelat fotboll.

Hon berättar att hon har flera bästisar, men de träffas mest två och två. På rasterna i skolan leker de "kråkan" med en tennisboll, när de inte står och pratar.

LINNEA TYCKER ATT DET ÄR bra stämning i skolan. Att hon själv skulle råka ut för rasism eller andra trakasserier verkar hon betrakta som nästan otänkbart. Förresten har hon just börjat i Kamratstödjargruppen. Det betyder att hon själv ska vara observant på om det är någon som blir retad eller illa behandlad.

– Om det inte är så allvarligt kan jag

själv säga till, annars ska jag gå till någon vuxen. Men jag har inte behövt ingripa än så länge.

Alla kamratstödjure i skolan träffas i en grupp och i nästa vecka ska de åka iväg allihop till en hembygdsgård, äta, se på film om mobbning och prata.

Linnea tycker att systemet med kamratstödjure är ett bra sätt att förebygga mobbning. Hon tycker att hon lär sig själv mycket på det, att man till exempel inte ska gå undan utan säga ifrån när man ser att någon blir trakasserad.

ÄR DET FÖR MYCKET LÄXOR i skolan? Nej, det tycker inte Linnea, men hon vill inte ha fler heller. Betyg tycker hon kan vänta till sjuan, är man yngre kan det bli för pressande tror hon.

Nu i höst har Linnea deltagit i skolvalet för första gången. Röstade du som mamma och pappa?

– Nej, jag tänkte själv. I skolan fick vi lära oss om de politiska partierna och jag valde det jag tyckte var bra.

Vad tycker du om ordningen i skolan då? Tycker du att den ska bli bättre, som folkpartiet säger?

– Ja, det tycker jag nog. Vår klass är uppdelad i två grupper och när båda är tillsammans blir det ofta väldigt pratigt. Lärarna är ganska stränga och säger ifrån då, det tycker jag är bra.

Linnea vara bara sex veckor när hon adopterades till Sverige. Vad tänker hon om Colombia?

– Jag har tänkt lite på hur min biologiska mamma ser ut. Jag vet bara att hon heter Maria och hade ett barn förut. Jag hoppas att hon är en bra människa.

MAMMA OCH PAPPA HAR visat bilder från Colombia och ibland har Linnea frågat. En gång hade hon en redovisning i skolan om Colombia, det var i trean eller fyran. Lite nyfiken på landet är hon, och skulle gärna åka dit någon gång. Helst skulle hon vilja träffa mamman och eventuella syskon också, men det vet hon inte om det är möjligt.

Har du några kompisar som också är adopterade?

– Ja, i min klass går Ida som är från Indien. Sedan känner jag några från Colombia också.

I augusti var familjen på La Casaträff – för första gången faktiskt – men Carl ville inte följa med. Linnea tyckte dock att det var jätteroligt och vill gärna vara med på fler träffar.

– Det kändes bra att träffa flera som är från Colombia. Många hade likadant hår som jag, så här fluffigt, säger Linnea.

ING-MARIE SÖDERBERG

Åter till Thailand

I somras var det femte gången som de thailändska myndigheterna anordnade en återresa för adopterade thailändska barn och deras familjer. Monica Samuelson, handläggare på FFIA, deltog och fick vara med om ett helt fantastiskt arrangemang.

Syftet med Nativeland Visit är att göra barnen stolta över sitt ursprung och samtidigt lära sig mer om landet de en gång föddes i. Man vill att barnen ska få en inblick i thailändsk kultur, konst, levnadssätt, religion och monarki.

Resorna anordnas inte bara för att göra barnen stolta över och medvetna om sitt ursprung, utan fungerar också som en sorts uppföljning för adoptionsmyndigheten. På detta vis får den en inblick i hur barnen har det i sina familjer och får se hur de utvecklats.

Totalt 162 familjer från 15 olika länder hade anmält sig till återresan. De kom från Australien, Belgien, Kanada, Danmark, Finland, Frankrike, Tyskland, Irland, Italien, Norge, Nya Zeeland, Schweiz, England och USA. Två familjer var anmälda ifrån Sverige.

DEN 16 JULI, SAMMA DAG som jag landat tidigt på morgonen, var det registrering. Alla representanter från DSDW fanns på plats och man fick gå till olika "stationer" för att få alla papper, program och namnbricka med mera som man behövde för den här vistelsen.

En viss charmig förvirring som det ofta blir på sådana här arrangemang rådde, i stil med "vem har det pappret", "har du stämplat där och rivit här"? Jag fick gå fram och tillbaka mellan borden flera gånger, men vi skrattade alla gott åt att det var lite snurrigt. Det är lätt att trivas tillsammans med dessa personer.

Jag passade på att prata lite med Miss

Nuanthip Arkhompatana, den socialarbetare som handlägger de svenska familjernas adoptioner. Miss Nuanthip frågade om hon och några kollegor fick hänga sina cocktailklänningar i mitt hotellrum så att de kunde byta om och göra sig i ordning där? Det är så klart, svarade jag, och undrade om de skulle ha klänningarna dagen efter vid mottagningen hos prinsessan? Nej, då skulle de bära uniform, detta var till kvällen, hade jag inte fått inbjudan till den stora mottagningen på hotellet? Jo, men jag hade inte hunnit titta på den ännu. När jag packade hemma i Sverige hade jag inte hört talas om något "cocktailparty" eller att jag skulle behöva ha med speciella kläder för detta ändamål.

"Du bör nog ha en klänning", sa Miss Nuanthip. Jaha, jag hade ett antal timmar på mig att få tag på en klänning, det var bara att ge sig iväg ut på stan. Innan jag gick lämnade jag en kopia av mitt nyckelkort till Miss Nuanthip.

Som tur var fick jag hjälp av en väninna som bor i Bangkok, hon hämtade mig med sin bil och tog mig till de affärer hon tyckte jag skulle besöka. Jag fick tag på en klänning till slut och hade hoppats att jag skulle hinna få en halvtimmes sömn för att orka med kvällen efter nattens långa flygresor. När jag kom tillbaka till hotellrummet var det flera damer från DSDW där och gjorde sig i ordning, så det var bara att vänta på min

tur i badrummet. Alla inspekterade min klänning och godkände den. Sömmen fick vänta till kvällen.

Så var det nu dags för Den stora mottagningen. Vi välkomnades med något att dricka och därefter hölls det flera långa tal, de flesta på thailändska som inte så många av oss förstod. Det var ett TV-team där och filmade; jag såg inslaget på TV dagen efter och fick till min förvåning syn på mig själv i den nyinköpta klänningen!

DÄREFTER VAR DET DAGS FÖR Bai Sri Sukwan, en så kallad wrist binding ceremony, då alla de 292 adopterade barnen skulle tåga in tillsammans. Det var fascinerande att se alla dessa barn strömma in i rummet och prata på en massa olika språk, som ju inte var thailändska.

Framme på scenen satt ett antal utvalda äldre thailändska personer som tog emot barnen och knöt ett band av vitt bomullsgarn runt barnens handled. Detta garn skulle sitta på i tre dagar eller tills det föll av och det bringade lycka och välgång. Det var en känsloladdad stund och nästan alla av oss vuxna som var i rummet fällde en tår. Barnen däremot var glada och uppspelta, och tyckte nog mest det var roligt att vara på scen.

Senare följde uppträdanden av barn-

hemsbarn ifrån alla de barnhem som de besökande en gång själva hade bott på.

Det blev dans, sång, trolleri, thaiboxning och ännu mera dans! En del av barnen som uppträdde var äldre och vi fick förklarat för oss att de inte skulle kunna få någon familj eftersom de var så "gamla", och de allra flesta familjer vill helst adoptera små barn. De här barnen skulle få bo på barnhemmet tills de kunde skaffa sig ett arbete och en egen bostad. Det kändes ledsamt att tänka på det en kväll som denna.

Annars var det verkligen en fantastisk kväll, och de flesta av oss tyckte nog att det var en nästan magisk stämning. Alla barnhemsföreståndare var där i fina klänningar, tillsammans med personalen från DSDW.

JAG FICK TILFÄLLE ATT prata med Mrs Chalati Punnabutr, föreståndaren för alla socialarbetare på DSDW. Hon såg trött ut, det hade varit mycket jobb med alla förberedelser, men hon var också lycklig över att det nu äntligen "hade börjat".

Pratade även en del med de barnhemsföreståndare som talade engelska. De är näst intill änglar i mänsklig skepnad, flera av dem har vikt sitt liv åt barnen på barnhemmen och förblir ogifta. De ser istället alla barnen på barnhemmet som sin familj.

Dagen efter var det dags för audiens hos prinsessan, H.R.H Princess Maha Chakri Sirindhorn, som är barnhemmens beskyddare. Det var lite nervöst och vi fick repetera innan för att vi alla skulle uppföra oss enligt de regler som finns om hur man bemöter en thailändsk kunglighet. Några fick bakläxa och fick gå upp och byta skor eller jacka, man får inte ha sandaler eller bara axlar när man möter en kunglighet!

VI FICK SEDAN GÅ UT TILL de 16 bussarna som eskorterades av både polisbilar och polismotorcyklar – barnen tyckte det var mycket imponerande och det tyckte faktiskt jag också. Mötet med prinsessan gick bra och alla gjorde som de blivit instruerade. En del av oss fick äran att överlämna en gåva till prinsessan. Det var mycket högtidligt och speciellt.

Min gåva var en svensk glasskål, samt en donation till barnhemmen. Skålen var väldigt tung, och det stora guldfat som jag fått låna för att lägga min gåva på var nog ännu tyngre. Detta i kombination med en tjock heltäckningsmatta, den långa vägen att gå och mina halvhöga klackar gjorde mig en smula nervös för att antingen snubbla själv, alternativt tappa både fatet och skålen. Jag lyckades ta mig fram utan missöden och fick lämnat min gåva till prinsessan med en egen variant av hovnigning.

Dans och sång. Det blev uppträdanden av barnhemsbarn ifrån alla de barnhem som de besökande en gång själva hade bott på.

På programmet den tredje dagen var det barnhemsbesök. Varje familj hade naturligtvis valt det barnhem som deras barn kom ifrån. På Rangsit Babies Home, som jag valt att besöka, fanns foton uppsatta på en stor tavla. De föreställde barnen som små, då de fortfarande bodde på barnhemmet. Barnen blev lyckliga över att se sig själva på tavlan, och en del hade nog svårt att tänka sig att de faktiskt bott här en gång.

Familjerna fick även skriva in sina tankar och känslor inför denna stund i en speciell gästbok. När alla skrivit in sig och hälsat började en stor fest. Barnen som bodde på barnhemmet uppträdde med olika sånger och danser i fina dräkter. Barnhemmet hade också slagit på stort och lagat underbar mat i långa banor som alla fick äta så mycket de orkade av, med tropiska frukter och thailändska pannkakor till efterrätt.

BESÖKET AVSLUTADES MED att varje familj fick sjösätta sin egen lilla båt av palmblad, blommor, ljus och rökelsesticker, tillsammans med sina drömmar och förhoppningar om ett lyckligt liv.

Det som slog mig var att man inte ordnat så att barnen skulle kunna få se var de bott under sin tid på barnhemmet. Vi fick visserligen åka runt i området i ett litet tåg och fick på så sätt se alla byggnader, men tåget stannade aldrig. Som adopterad hade jag nog velat se var jag hade bott, vilken säng jag sovit i och vilken person som skött om mig. Några av familjerna kände på samma sätt och bad att få se sina barns första hem. Detta är något som jag kommer att ta upp med myndigheterna, det är så viktigt att få se och veta så mycket som möjligt om var man bott sin första tid i livet.

Dag fyra var det dags för utfärder till olika platser i Bangkok, eller angränsande provinser. Man kunde välja mellan att besöka Grand Palace och Smaragdbuddan eller det kungliga Chitraladoprojektet i Bangkok, åka till The Ancient City i Samut Prakan Province eller till Ayutthaya, staden som var Thailands huvudstad i 417 år. Jag valde Ayutthaya.

Resan dit gick med buss och vi skulle samlas utanför hotellet klockan kvart i åtta på morgonen. Bussarna var lite dåligt skyltade och det rädde stor förvirring över vilken av de 16 bussar som

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

Åter till Thailand

FORTSÄTTNING FRÅN FÖREGÅENDE SIDA

familjerna skulle åka med. Jag hade tur och hittade rätt buss direkt, men det tog en hel timme innan alla som skulle med min buss hade hittat dit, alternativt ätit klart sin frukost eller gjort vad de nu skulle göra innan de kunde gå på bussen. En timme och en kvart försenade åkte vi iväg till Ayutthaya.

Staden grundades år 1350 och under den tid som Ayutthaya var huvudstad styrdes kungadömet av 33 olika kungar fram till år 1767, då staden ödelades av burmeserna och lämnades övergiven. Ruinerna som är kvar förklarades som ett världsarv av Unesco år 1991, och man strävar efter att kunna bevara allt i så bra skick som möjligt.

DET VAR VERKLIGEN EN FANTASTISK plats och man kunde känna historiens vingslag när man stod där bland ruinerna. När vi sett det vi ville se och tagit alla foton var det dags att åka. Precis när vi kom fram till bussen öppnade sig himlen och ett kraftigt tropiskt sommarregn vräkte ner från himlen. Då var det skönt att sitta under tak!

Bussen tog oss till hamnen och där klev vi ombord på en båt som skulle ta oss tillbaka till Bangkok.

På bussen träffade jag familjen Nobbs-Mohr från Australien. Sonen i familjen var adopterad från norra Thailand för fyra år sedan, detta var familjens första återresa och de tyckte den var toppen på

de flesta sätt. Det enda som de hade att "klaga på" var nog det som vi alla höll med om, att det var alldeles för mycket folk.

I den thailändska kulturen existerar knappt ordet "nej", men det hade nog behövts här. 650 personer är nästan för många att hålla koll på samtidigt, och det märktes i logistiken. En del av barnen var dessutom lite för små för att kunna ha något utbyte av resan.

En åldersgräns för barnen skulle nog vara bra inför nästa återresa, alternativt att man delar in familjerna i mindre grupper. Personalen på DSDW ursäktade sig och sa att de inte är så bra på logistik, med en så här stor grupp är det inte så lätt att lyckas få ihop alla detaljer. Man gjorde ändå ett gott arbete med de förutsättningar som fanns.

Den femte dagen åkte de familjer vars barn hade sina rötter i norra Thailand iväg med buss till Nakhon Ratchasima province för att besöka sina barnhem samt se omgivningarna där.

PÅ PROGRAMMET STOD besök i en elefantby, besök på diverse historiska platser, thaids dans och thaiboxning och en stor avskedsfest den sista dagen. Tyvärr hade jag inte möjlighet att följa med norrut denna gång, utan stannade en dag till i Bangkok för att sedan åka hem till Sverige.

Sammanfattningsvis så måste jag säga att hela detta arrangemang har varit fan-

Klädda för party. Miss Nuanthip och Monica i den nyinköpta klänningen.

tastiskt. Man kan se hur starka känslor personalen på barnhemmen och myndigheterna har för sina barn – det är så de ser på dem, som Thailands barn. Ett varmt och kärleksfullt mottagande som kommer att finnas med i mitt hjärta varje gång jag får förmedla ett nytt barnbesked ifrån detta underbara land.

MONICA SAMUELSON

FFIA:s kontor
Tel: 031-704 60 80
Karl Johansgatan 41-43,
Box 12027, 402 41 Göteborg.
e-post: adoption@ffia.se

Pensionsgrundande belopp för små barn

Adoptivföräldrar har möjlighet att tillgodoräkna sig pensionsgrundande belopp för små barn retroaktivt. De som inte fått något beslut hemskickat måste själva ansöka. Blanketter finns nu tillgängliga på Försäkringskassans hemsida.

Personer som tagit emot barn i syfte att adoptera har från och med 2005 rätt till pensionsgrundande belopp för barnår i max fyra år per barn, fram tills dess barnet fyller tio år. De nya reglerna gäller retroaktivt från 1960.

– Vi har gjort flera datakörningar och har hittat många, men inte alla. De vi har hittat har fått ett beslut hemskickat. Om man inte har fått ett beslut måste man själv ansöka om barnåren, säger Michal Herink på Försäkringskassans pensionsavdelning.

Ansökningsblanketter finns att hämta på www.forsakringskassan.se. Ansökan ska ha kommit in till Försäkringskassan senast den 31 mars 2007.

Man kan endast få barnår för ett barn i taget. Det innebär att om man adopterar två barn samtidigt så får man barnår för ett av barnen. Om barnet får ett sys-

kon under fyraårsperioden får man också endast barnår för ett av syskonen.

Pensionsgrundande belopp för barnår ska tillgodoräknas den av föräldrarna som för det aktuella året har lägst pensionsunderlag (summan av pensionsgrundande inkomst och pensionsgrundande belopp).

För åren 1960-1998 tillgodoräknas det pensionsgrundande beloppet modern om det inte sedan tidigare finns en anmälan om överlåtelse till fadern.

MONICA WELMER

BRASSETRÄFF FÖR 13:E ÅRET I RAD. Nu har det varit en ny Belémträff igen, denna gången på Flämslätts stiftsgård mellan Skara och Skövde. Vi var tolv förväntansfulla familjer som återsågs. De flesta av oss har träffats många gånger och sett barnen från att de var riktigt små.

Trots att det går ett år mellan vi ses, så är det som om det var igår vi träffades. Samtalet är snabbt igång ... och det är svårt att sluta! Det blev även bad och fiske, fotboll och kubb och en strapatsrik vandring på Billingsluttningen. Vi ser redan fram emot nästa träff, som kommer att anordnas av familjen Ek i Göteborg

HÄLSNINGAR FAMILJERNA GUSTAFSSON OCH ANDRÉN

ÅRETS FAITH HOME-TRÄFF ÄGDE traditionsenligt rum i Sporsjö i Småland. Denna gång var vi 21 pratglada, korvgrillande och kaffedrickande familjerepresentanter från vår väl sammansvetsade grupp som träffades under en juli-helg. Gruppen har utökats genom tillskottet av Marie-Louises två små flickor Inez och Linnea.

YLVA HÖGBACK
VÄSTERÅS

Beställ FFIA:s julkort!

Genom att köpa julkorten stöder du FFIA Bistånd. Information om biståndsprojekten kan du finna på www.ffia.se

Julkorten, som är i fyrfärg, är 13x19 cm och säljs i buntar om 12 stycken. Priset är 70 kr/bunt inklusive porto. Två buntar, betala 130 kr. Tre buntar, betala 180 kr. Fyra buntar, betala 240 kr, fem buntar, betala 300 kr.

Du beställer julkorten genom att betala in beloppet på FFIA:s biståndskonto plusgiro 170446-9. Bekräfta gärna via mail till adoption@ffia.se. Kom ihåg att uppge antal buntar, namn och adress.

FFIA:s biståndsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Åsa Krantz, tel 031-704 60 97

BISTÅND THAILAND
Monica Samuelson, 031-704 60 80

BISTÅND KOLKATA
Monica Samuelson, 031-704 60 80

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Helen Tandemar,
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet, Indien
Rose-Marie Josefsson,
0370-491 09

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-12 87 03
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Preetanjali
Carin Kumlin Fremling, 0243-22 84 77
Eva Minton, 040-45 01 85

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffia.se/bistand/>

Colombiaträff i mars 2007

För första gången i FFIA:s historia kommer det under 2007 att anordnas en rikstäckande Colombiaträff. Vi är nu ett ganska stort antal Colombiafamiljer, 28 stycken. Vårt behov av att träffas och utbyta erfarenheter, ökar hela tiden.

Under januari månad skickar vi ut en inbjudan till alla de Colombiafamiljer och blivande Colombiafamiljer som är medlemmar hos FFIA.

Alla är välkomna till hotell- och konferensanläggningen Lingatan norr om Lysekil den 24-25 mars 2007. Vi kommer bland annat att bada i inomhuspoolen, leka, äta god mat och umgås mycket med alla våra barn.

ANNICKA WIGREN, EVA DJURBERG OCH
SARA JÄRPENBERG

DEN SOLIGA HELGEN 5-6 augusti hade vi återträff på Visingsö med gänget från Nan-ning (november -04) och barnen från Yulin, Kina.

Vilka härliga dagar och så roligt att träffas! Vi ser redan fram emot nästa gång.

På bilden saknas Carla och Malin, men alla andra lyckades stå still i någon minut. Från vänster Thilda, Linn S, Linn W, Maia, Amanda, Ida, Wilma, Bayley, Kailing, Linn T och Lukas.

FAMILJEN WAHLBERG-JOHANNESSON
YSTAD

TITTA EN SVENSK! ropade tioårige Pradeep när familjen svängde in vid vandrarhemmet Kantarellen utanför Ystad, där familjegruppen Ashan Sadan hade sin årliga träff i slutet av augusti.

Ja, en och annan "svensk" som inte hörde till gruppen fanns förstås där, men annars dominerade de tolv Asha Sadan-familjerna stället.

På programmet stod demonstration av indiska musikinstrument samt stadspromenad i Ystad. Tävlingar och bad, dragkamp på stranden samt den sedvanliga auktionen till förmån för barnhemmet i Indien ingick också. Och indisk mat förstås.

ING-MARIE SÖDERBERG
UPPSALA

SEX AV ÅTTA FAMILJER träffades helgen 8 - 10 september på kyrkans kursgård Sol-liden utanför Örebro. Gruppen brukar träffas en gång om året.

Vi hade av olika skäl inte kunnat vara med under ett antal år, så Hilda hade ingen lust att åka. Väl där tyckte hon att det var jättekul att träffa de andra tjejerna.

På bilden syns från vänster Hilda Birgersson, Sanna Nilsson, Nana Bergsten, Hanna Lindquist, Janina Korhonen och Linn Fredriksson.

ANNA BIRGERSSON
UPPSALA

DET HÄR ÄR VÅRA UNDERBARA barn, Elina, född 1997 i Guatemala och Anton, född 2004 i Thailand. Vi vill passa på att tacka för en rolig helg i Trollhättan med alla Gua-kompisar. En speciell kram till familjen Karlsson i Anderstorp.

FAMILJEN WAHLSTEDT
GISLAVED

Ge bort tidningen i julklapp

Som medlem i FFIA kan du skänka bort en prenumeration. Det skulle väl vara trevligt att glädja mormor, farfar eller förskolan med en årsprenumeration?

För 175 kr kan de få möjlighet att läsa vår medlemstidning. Sätt in 175 kr på Familjeföreningen för internationell adoptions plusgiro 72 08 41-6.

Ange att inbetalningen gäller en gåvoprenumeration samt namn och adress på den som ska få tidningen.

HELGEN 2-3 SEPTEMBER TRÄFFADES ett tjugotal familjer med barn från Pune, Indien, på Karlsrogården utanför Vänersborg. Vi samlades vid lunchtid och åt vår medhavda picnic inomhus på grund av regn. Sedan åkte vi till Innovatum i Trollhättan, där vi gruppvis tillverkade fallskärmar för ägg som vi sedan testade.

När vi kom tillbaka till Karlsrogården hade vädret blivit bättre så barnen kunde leka utomhus, och vi gick också en tipspromenad där våra kunskaper om Indien sattes på prov. Det är alltid lika trevligt att träffa gamla bekantskaper, men även nya familjer, och vi tackar familjerna Collberg och Karlsson-Andersson för ett fint arrangemang.

BIRGITTA NILSSON
GÖTEBORG

Familjesidan

FRAMSIDESBILDEN

Vi vill gratulera vår lilla älskade Klara som den 12 september fyllde två år. Hon är född i Pasto i södra Colombia och vi kom hem med henne i maj förra året.

Vill även passa på att hälsa till våra kompisar från Vietnam, Korea, Colombia, Sydafrika, Etiopien, Bulgarien och Sverige.

CECILIA, ANDREAS OCH STOREBROR LUKAS
IDESKOG, HILLERSTORP

VI TRÄFFADES PÅ VANDRARHEMMET i Ervalla utanför Örebro i månadsskiftet juli-augusti. Vi är sju familjer som lärde känna varandra för sju år sedan i december månad i GuangDong, där vi fick våra döttrar.

Sedan dess har vi träffats varje sommar på nya ställen, och vi kan rekommendera Ervalla vandrarhem för andras träffar. Våldigt avskilt och trevligt bemötande från ägarna till vandrarhemmet.

Flickorna heter från vänster Anni, Ida, Hanna, Alice, Mia, Emma och Felicia.

HÄLSNINGAR FRÅN FAMILJEN PEDERSEN

DET HÄR ÄR VÅR ALICE som hette Pu Sheng när hon kom till oss från Shibi, Wuhan.

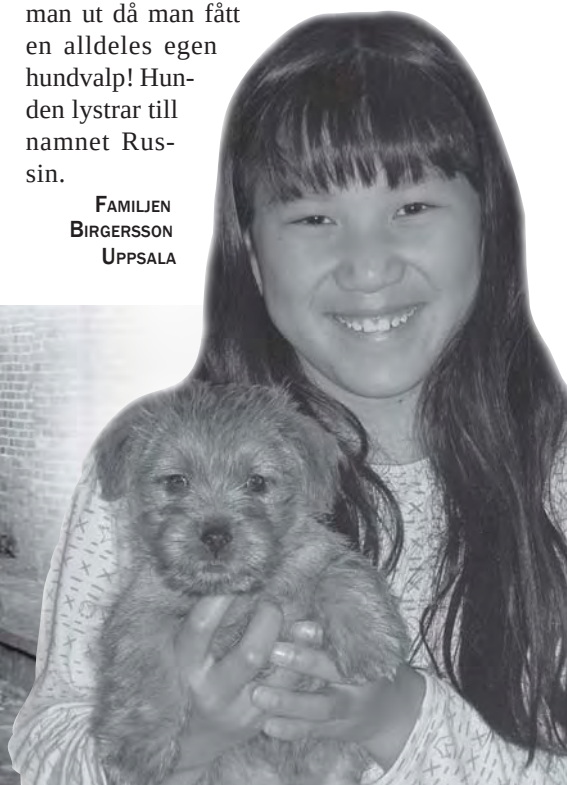
FAMILJEN SJÖSTRAND

VILL SKICKA EN HÄLSNING TILL er alla som var med på vår första återträff som vi hade i Ystad. Det är Jenny, Sofia, Hanna M, Hanna T, Malin, Matilda och Anna. Vi som hälsar är Malin Andersson och Hanna Toresson.

ANN-KRISTIN ANDERSSON
KVÄNUM

SKICKAR EN BILD på vår dotter Hilda Birgersson, född i maj 1994 i Jiangxi-provinsen. Så här glad ser man ut då man fått en alldeles egen hundvalp! Hunden lystrar till namnet Rus-sin.

FAMILJEN
BIRGERSSON
UPPSALA

Vill ni ha pappersbilder i retur skicka med ett frankerat och adresserat kuvert. Observera att digitala bilder bör vara högupplösta för att bli bra i tryck. Ställ in kameran på största storlek och högsta kvalitet.